FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

fremsat den 17. januar 1995 *

1. Med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af engelsksprogede maskinskrivere i lønklasse C5/C4 afholdt Kommissionen den almindelige udvælgelsesprøve KOM/C/741, hvorom der blev offentliggjort en meddelelse den 24. december 1991 [1].

2. Meddelelsens punkt II. B. 2 udelukkede kandidater, som har et eksamensbevis, der giver adgang til udvælgelsesprøver på A- eller LA-niveau, fra at deltage.

3. Ved brev af 9. juni 1992 meddelte udvælgelseskomitéen appelindstævnte Muireann Noonan, at den havde truffet afgørelse om at afvise hendes ansøgning med den begrundelse, at hun havde gennemført en universitetsuddannelse og havde opnået en Honours Degree i fransk og italiensk litteratur fra University College i Dublin.

4. Den 21. august 1992 anlagde Noonan et annullationssøgsmål til prøvelse af denne afgørelse ved Retten i Første Instans, idet hun gjorde gældende, at udelukkelsen af personer med universitetseksamener fra deltagelse i kategori C-udvælgelsesprøver var i strid med bestemmelserne i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«), med det almindelige princip om ligebehandling samt med retten til fri erhvervsudøvelse.

5. Før indlevering af noget svarskrift om sagens realitet fremsatte Kommissionen en formalitetsindsigelse med den begrundelse, at en tjenestemand ikke til støtte for et søgsmål til prøvelse af en afgørelse fra en udvælgelseskomité kan påberåbe sig påståede mangler ved en meddelelse om udvælgelsesprøve, når han ikke rettidigt har anfægtet de bestemmelser i meddelelsen, som han anser for at have et bebyrdende indhold i forhold til ham. Kommissionen støttede sig hovedsageligt på Domstolens dom af 11. marts 1986 i sagen Adams m.fl. mod Kommissionen [2] og

* Originalsprog: fransk.

1 — EFT 1991 C 333 A, s. 11 (engelsk udgave).

2 — Sag 294/84, Sml. s. 977.

på dommen af 16. oktober 1990 fra Retten i Første Instans i sagen Gallone mod Rådet [3].

6. Ved dom af 16. september 1993 [4] afviste Retten i Første Instans formalitetsindsigelsen og antog søgsmålet til realitetsbehandling med den begrundelse, at det, for det første, kan udledes af Domstolens praksis, at »... anbringender er blevet antaget til realitetsbehandling, hvor disse angik mangler ved en meddelelse om udvælgelsesprøve, som ikke var blevet anfægtet rettidigt, forudsat at disse anbringender angik begrundelsen i den anfægtede afgørelse« [5].

7. Dernæst bemærkede Retten, at afgørelsen i Adams-sagen ikke stred mod den nævnte praksis, for »... i den pågældende sag blev anbringenderne om, at meddelelsen om udvælgelsesprøven var ulovlig, som blev afvist, ikke fremført af sagsøgerne i tilknytning til begrundelsen i de afslag på adgang til udvælgelsesprøven, som var genstand for søgsmålet« [6].

8. Endeligt bemærkede Retten, at i den foreliggende sag angik anbringenderne vedrørende ulovligheden af de i meddelelsen om udvælgelsesprøven fastsatte adgangsbetingelser, dvs. kravet om ikke at besidde et eksamensbevis på universitetsniveau, den anfægtede afgørelses begrundelse (begrundelsen for denne var, at Noonan netop besad et eksamensbevis på universitetsniveau) [7], og Retten antog herefter sagen til realitetsbehandling ved ovennævnte dom af 16. september 1993.

9. Det er denne afgørelse, som Kommissionen har påstået annulleret af Domstolen.

10. Appellen støttes på tre anbringender:

— Dommen er ikke i overensstemmelse med Domstolens praksis og kan ikke udledes deraf; dette giver anledning til retlig usikkerhed.

— Dommen er en kilde til »administrativ usikkerhed«.

— Den i vedtægten fastsatte frist bliver forlænget i urimelig grad.

11. De tre anbringender vil blive undersøgt hver for sig.

3 — Sag T-132/89, Sml. II, s. 549, præmis 20.
4 — Sag T-60/92, Noonan mod Kommissionen, Sml. II, s. 911.
5 — Den appellerede doms præmis 24.
6 — Præmis 25.
7 — Præmis 29.

I — Kan et annullationssøgsmål til prøvelse af en individuel afgørelse om ikke at give adgang til en udvælgelsesprøve efter Domstolens og Rettens praksis admitteres, såfremt det baseres på en legalitetsindsigelse vedrørende de i meddelelsen om udvælgelsesprøven indeholdte betingelser?

12. Kommissionens argumentation kan sammenfattes således:

— Meddelelsen om udvælgelsesprøven er en afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden, som kan udgøre et klagepunkt i forhold til en privat, og som kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i henhold til betingelserne i vedtægtens artikel 90 og 91.

— Efter udløbet af fristen på tre måneder efter meddelelsens offentliggørelse kan meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke anfægtes.

— En ansøger, der har modtaget en individuel afgørelse om afslag på deltagelse i en udvælgelsesprøve, kan ikke søge afgørelsen annulleret med den begrundelse, at meddelelsen om udvælgelsesprøven er ulovlig, medmindre den førnævnte tremånedersfrist får lov at løbe på ny, hvilket er i strid med princippet om retssikkerhed.

— Efter dommen i Adams-sagen [8], der afveg fra den forudgående retspraksis »(kan) den fastlagte søgsmålsfrist for prøvelse af en påstået manglende forskriftsmæssighed af en meddelelse om en udvælgelsesprøve ikke ... begynde at løbe på ny bortset fra tilfælde, hvor oprindelsen til en mangel af den ene eller den anden art, der er opstået under gennemførelsen af udvælgelsesprøven, kan føres tilbage til formuleringen af meddelelsen om udvælgelsesprøven« [9].

— Oprindelsen til en mangel, der er opstået under gennemførelsen af en udvælgelsesprøve, kan ikke findes i en bestemmelse, der er klar og ikke giver anledning til fortolkning af meddelelsen om udvælgelsesprøven [10].

13. Lad mig straks påpege, at jeg ikke kan genfinde de to tendenser i Domstolens og Rettens praksis, som Kommissionen sondrer imellem. Tværtimod ser jeg en stadig forfining af Fællesskabets retsinstansers standpunkt, hvilket jeg skal underbygge nedenfor.

14. Retspraksis er kendetegnet ved en central sondring.

8 — Jf. ovenfor.
9 — Appelskriftet, s. 10 i den franske version.
10 — Sammesteds.

15. På den ene side er meddelelsen om en udvælgelsesprøve en almengyldig og upersonlig retsakt fra en fællesskabsinstitution, som er rettet til alle potentielle ansøgere. Meddelelsen kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål anlagt af en privat inden tre måneder fra offentliggørelsen (vedtægtens artikel 90, stk. 2). I overensstemmelse med EF-traktatens artikel 173, stk. 4, skal sagsøgeren vise, at retsakten er bebyrdende for ham, og at han er umiddelbart og individuelt berørt af denne.

16. På den anden side er afgørelsen om ikke at give adgang til deltagelse i udvælgelsesprøven en individuel afgørelse truffet som led i gennemførelsen af meddelelsen om udvælgelsesprøven og i henhold til betingelserne deri. Adressaten for en sådan afgørelse kan uden vanskeligheder vise, at afgørelsen er af bebyrdende karakter. I afgørelsen henvises til de i meddelelsen om udvælgelsesprøven opstillede betingelser.

17. Kan en ansøger påberåbe sig, at meddelelsen om udvælgelsesprøven er ulovlig, og derved opnå annullation af en afgørelse om ikke at give adgang til udvælgelsesprøven? Med andre ord, kan ansøgeren fremsætte en slags *uanvendelighedsindsigelse* som reaktion på udvælgelseskomitéens afslag på adgang til udvælgelsesprøven?

18. Domstolen har betegnet denne i EF-traktatens artikel 184 omhandlede indsigelse som »udtryk for et almindeligt princip, hvorefter hver part i en retssag, med henblik på at opnå annullation af en beslutning, som berører ham umiddelbart og individuelt, er berettiget til at anfægte gyldigheden af tidligere retsakter fra institutionerne, som hjemmel for den anfægtede beslutning, også selv om parten ikke var beføjet til i medfør af traktatens artikel 173 at anlægge direkte søgsmål mod de nævnte retsakter, hvis retsvirkninger parten således er omfattet af, uden at have været i stand til at anlægge sag om ophævelse af dem« [11].

19. Siden dommen i Simmenthal-sagen [12] har Domstolen indtaget det standpunkt, at uanvendelighedsindsigelsen kan fremsættes til prøvelse af enhver almengyldig retsakt, der har tilsvarende virkninger som en forordning [13].

20. Der skal bestå en »*direkte retlig forbindelse*« mellem den anfægtede individuelle afgørelse og den almengyldige retsakt, som hævdes at være ulovlig [14].

21. Domstolen tillader anvendelse af uanvendelighedsindsigelser i sager vedrørende Fællesskabets ansatte baseret på EF-traktatens artikel 179 og vedtægtens artikel 91. I sagen Acton m.fl. mod Kommissionen [15], der drejede sig om annullationssøgsmål angående individuelle afgørelser om

11 — Dom af 6.3.1979, sag 92/78, Simmenthal mod Kommissionen, Sml. s. 777, præmis 39.

12 — Jf. note 11.

13 — Præmis 40.

14 — Dom af 31.3.1965, sag 21/64, Macchiorlati Dalmas e Figli, Sml. 1965-1968, s. 43, org. ref.: Rec. s. 227, på s. 245.

15 — Dom af 18.3.1975, forenede sager 44/74, 46/74 og 49/74, Sml. s. 383.

tilbageholdelse af løn som følge af strejke, og som var truffet som led i gennemførelsen af en generel afgørelse fra Kommissionen, fastslog Domstolen principielt, at:

»når der er tale om den klageadgang, der er hjemlet ved tjenestemandsvedtægtens artikel 91, og i det tilfælde, hvor der foreligger en generel retsakt, der skal iværksættes ved hjælp af en række individuelle beslutninger, som berører alle eller en stor del af tjenestemændene ved en institution, kan tjenestemanden betragtet som enkeltperson ikke berøves retten til at gøre gældende, at denne retsakt er ulovlig, med henblik på at anfægte den individuelle beslutning, der sætter ham i stand til at få sikker viden om, hvorledes og i hvilket omfang hans særlige interesser er berørt« [16].

22. Det er min vurdering, at dette princip — fra Domstolens dom af 31. marts 1965 i sagen Ley mod Kommissionen [17] til den ovennævnte dom i sagen Gallone mod Rådet — netop har været anvendt i den af parterne citerede retspraksis, hvis anvendelsesbetingelserne er blevet fastlagt i tidens løb på det i denne sammenhæng relevante område:

1) En almengyldig og upersonlig retsakt skal ikke kunne gøres til genstand for et umiddelbart søgsmål anlagt af en privat, eller en anfægtelse skal alene kunne finde sted i undtagelsestilfælde. I den ovennævnte Simmenthal-dom hedder det, at »denne vide fortolkning af artikel 184 følger af, at det er nødvendigt at sikre de retssubjekter, der ved stk. 2 i artikel 173 er udelukket fra at anlægge direkte søgsmål mod de generelle retsakter, en legalitetskontrol [i tilfælde, hvor disse rammes af gennemførelsesafgørelser, som berører dem umiddelbart og individuelt]« [18]. Således bestemte Domstolen i dommen af 9. marts 1994, TWD Textilwerke Deggendorf [19], at en modtager af statsstøtte, som anlægger sag til prøvelse af en forvaltningsakt, hvorved den nationale myndighed har tilbagekaldt de attester, der udgjorde hjemmelen for støtten, ikke kan gøre gældende, at Kommissionens beslutning om, at den ydede støtte var i strid med fællesskabsretten, er ulovlig. Domstolen bemærkede, at »... sagsøgeren i hovedsagen ... uden tvivl kunne have anfægtet beslutningen i henhold til traktatens artikel 173« [20].

For så vidt angår udvælgelsesprøver skal det bemærkes, at en meddelelse om udvælgelsesprøve er en foranstaltning med almengyldig rækkevidde (som indstævnte har sammenlignet med et udbud i licitation [21]), der kun undtagelsesvist kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål anlagt af en privat. Dommen af 19. juni 1975 i sagen Küster mod Parlamentet [22] er i så henseende atypisk. I den sag var der i meddelelsen om den interne udvælgelsesprøve som betingelse for adgang til ansættelse stillet krav om sprogkundskaber med den virkning, at Küster's ansøgning

16 — Præmis 7.

17 — Forenede sager 12/64 og 29/64, Sml. 1965-1968, s. 37, org. ref.: Rec. s. 143.

18 — Præmis 41.

19 — Sag C-188/92, Sml. I, s. 833.

20 — Præmis 24.

21 — Punkt 3.8 i svarskriftet.

22 — Sag 79/74, Sml. s. 725.

blev udelukket, og dennes adgang til forfremmelse blev forringet.

Lad mig tilføje, at i praksis vil en meddelelse om udvælgelsesprøve ikke blive anfægtet før indgivelse af ansøgningerne. Det bliver den i kraft af den individuelle afgørelse om ikke at give adgang til deltagelse i udvælgelsesprøven. Således er et søgsmål anlagt direkte til prøvelse af meddelelsen om udvælgelsesprøve ikke nogen umulighed. Det er og bliver imidlertid en undtagelse [23].

2) Søgsmålet er anlagt til prøvelse af den individuelle afgørelse om ikke at give adgang til udvælgelsesprøven og *støtter sig* på ulovligheder i meddelelsen om udvælgelsesprøven [24]. Sagsøgeren må påvise eksistensen af en direkte forbindelse [25] mellem de påberåbte mangler ved meddelelsen om udvælgelsesprøve og udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give adgang til deltagelse i prøven.

Domstolen gentog dette princip i dommen i sagen Simonella mod Kommissionen [26]:

»... dette anbringende [om, at meddelelsen om udvælgelsesprøven er i strid med vedtægten] må afvises, for så vidt det er rettet mod undladelsen af at specificere karaktergivningen for visse prøver i meddelelsen om udvælgelsesprøven, men ... vil være at realitetsbehandle, for så vidt det vedrører begrundelsen for den anfægtede afgørelse« [27],

og, endnu klarere, i dommen i sagen Agazzi Léonard mod Kommissionen [28]:

»... disse anbringender [kan] ikke ... påkendes, for så vidt som de vedrører manglen ved selve meddelelsen om udvælgelsesprøven, men ... de skal behandles i realiteten, for så vidt som de vedrører mangler, som måtte have indvirket på selve prøvens forløb« [29].

23. Hensigten er således at undgå, at der ved hjælp af en anfægtelse af en individuel afgørelse faktisk sker en anfægtelse af selve meddelelsen om udvælgelsesprøve, selv om den mangel, som meddelelsen angiveligt er behæftet med, ikke har påvirket den individuelle afgørelse.

24. Dommen i den ovennævnte Adams-sag følger denne tankegang. Annullationssøgsmålet til prøvelse af udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give en ansøger adgang

23 — Det gælder ligeledes for annullationssøgsmål anlagt af en privat til prøvelse af en forordning. Se dom af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853.

24 — Jf. dom af 14.12.1965, sag 11/65, Morina mod Parlamentet, Sml. 1965-1968, s. 157, org. ref.: Rec. s. 1259, på s. 1268: »... påstandene til prøvelse af udvælgelsesprøven kan kun antages til realitetsbehandling i det omfang, de støtter søgsmålet som rettet mod ovennævnte retsakt.«

25 — Jf. f.eks. dom af 22.3.1972, sag 78/71, Costacurta mod Kommissionen, Sml. 1972, s. 63, org. ref.: Rec. s. 163, præmis 12.

26 — Dom af 6.7.1988, sag 164/87, Sml. s. 3807.

27 — Præmis 19.

28 — Dom af 6.7.1988, sag 181/87, Sml. s. 3823.

29 — Præmis 24.

til prøverne var især baseret på følgende to klagepunkter.

25. For det første udgjorde meddelelsen om udvælgelsesprøven en overtrædelse af artikel 1, litra d), i bilag III til vedtægten, idet den ikke specificerede de til de stillinger, der skulle besættes, nødvendige diplomer og andre kvalifikationsbeviser eller praktiske erfaringer. Oplysningerne i senere skrivelser fremkom for sent.

26. For det andet var arten af prøverne, således som de var angivet i meddelelsen om udvælgelsesprøven, i strid med artikel 1, litra e), i bilag III til vedtægten, som foreskriver følgende specifikation: »ved en udvælgelse på grundlag af prøver: disses karakter og vurderingen af dem«. Ifølge sagsøgerne var prøverne ikke blevet specificeret.

27. Om første punkt er det klart, at en større grad af præcision i meddelelsen om betingelserne angående erhvervsmæssig erfaring ikke ville have haft nogen betydning for de individuelle afgørelser om afslag på deltagelse i prøverne. Om det andet punkt bemærkes, at det ikke har kunnet påvirke sagsøgerne, da disse ikke deltog i prøverne.

28. Domstolen afviste disse klagepunkter, fordi de deri påberåbte mangler ved meddelelsen var uden forbindelse med begrundelsen for afgørelserne om ikke at give adgang til prøverne (utilstrækkelige kvalifikationer og erfaring), idet den bemærkede, at på denne måde, dvs. ved anfægtelsen af de individuelle afgørelser, var det i virkeligheden forskriftsmæssigheden af meddelelsen om udvælgelsesprøven, som blev anfægtet [30].

29. Med hensyn til sagens realitet undersøgte Domstolen herefter kun de anbringender, der vedrørte udvælgelseskomitéens retsstridige adfærd i en række tilfælde under udvælgelsesproceduren [31].

30. Endelig må det ved gennemgangen af den ovennævnte dom i Adams-sagen understreges, at annullationen af afgørelserne om ikke give adgang til prøverne i sidste ende skyldtes andre omstændigheder end de, der vedrørte manglerne ved meddelelsen om udvælgelsesprøven. Således var det bl.a. ikke uden betydning, at udvælgelsesproceduren i sagen kom til at strække sig over et tidsrum på toethalvt år.

31. Inden for rammerne af et søgsmål til prøvelse af en individuel afgørelse, hvorved der ikke gives adgang til en udvælgelsesprøve, er det ikke tilladt at gøre mangler ved

30 — Jf. dommen i Adams-sagen, præmis 17.
31 — Sammesteds, præmis 18.

meddelelsen om udvælgelsesprøven gældende, såfremt disse er uden forbindelse med afgørelsen om ikke at give adgang til deltagelse i prøven. Retten udledte derfor med god ret af dommen i Adams-sagen, at:

»... i den pågældende sag blev anbringenderne om, at meddelelsen om udvælgelsesprøven var mangelfuld, som blev afvist, ikke fremført af sagsøgerne i tilknytning til begrundelsen for de afslag på adgang til udvælgelsesprøven, som var genstand for søgsmålet« [32].

32. Hvis derimod de anfægtede bestemmelser i meddelelsen er de, som afgørelsen om ikke at give adgang til udvælgelsesprøven støtter sig på, kan uanvendelighedsindsigelsen da antages til pådømmelse? Genfinder vi i så tilfælde den »direkte retlige forbindelse«, som Domstolen har omtalt i sin praksis angående uanvendelighedsindsigelsen i medfør af EF-traktatens artikel 184?

33. Dette spørgsmål henstår ubesvaret i dommen i Adams-sagen.

34. Senere domme henviser til det i denne dom opstillede princip, hvorefter:

»... den tjenestemand, som mener, at en meddelelse om en udvælgelsesprøve giver anledning til et klagepunkt på grund af mangler, [skal] anfægte den rettidigt. I modsat fald er det nemlig muligt at anfægte en meddelelse om udvælgelsesprøve længe efter dens offentliggørelse og efter, at de fleste eller alle etaper i forbindelse med udvælgelsesprøven allerede er afsluttet, hvilket strider mod retssikkerhedsprincippet samt mod princippet om den berettigede forventning og god forvaltningsskik« [33].

35. Det tilføjes i dommen:

»Ganske vist forhindrer den omstændighed, at meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke har været anfægtet inden for fristerne, ikke en sagsøger i at påberåbe sig mangler opstået under udvælgelsesprøvens forløb, selv om sådanne manglers oprindelse kan findes i ordlyden af meddelelsen om udvælgelsesprøven« [34].

32 — Præmis 25 i den appellerede dom.

33 — Præmis 13 i dom af 8.3.1988, forenede sager 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 og 78/86, Sergio m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1399. Se tillige præmis 15 i dommen i ovennævnte sag Simonella mod Kommissionen, og præmis 22 i dommen i ovennævnte sag Agazzi Léonard mod Kommissionen.

34 — Sammesteds, præmis 15. Se ligeledes præmis 16 i dommen i ovennævnte sag Simonella mod Kommissionen, præmis 23 i dommen i ovennævnte sag Agazzi Léonard mod Kommissionen, og præmis 20 i dommen i ovennævnte sag Gallone mod Rådet.

36. De konstaterede mangler skal have indvirket på selve gennemførelsen af udvælgelsesprøven.

37. Retten bemærkede derfor med føje, at »... når anbringendet om de påståede mangler ved meddelelsen om udvælgelsesprøven, der ikke er blevet anfægtet rettidigt, vedrører begrundelsen i den anfægtede individuelle afgørelse, har Domstolen antaget anbringendet til realitetsbehandling« [35].

38. Jeg finder, at det samme må gælde i tilfælde, hvor udvælgelseskomitéen ikke råder over nogen skønsbeføjelser ved anvendelsen af de i meddelelsen om udvælgelsesprøven fastlagte betingelser. I så tilfælde har komitéen ingen skønsbeføjelse, med hjemmel i hvilken den kunne undlade at anvende meddelelsens betingelser.

39. Hvorledes forholder det sig i Noonan's tilfælde? Afslaget på at give hende adgang til at deltage i udvælgelsesprøven kan henføres direkte til betingelsen i meddelelsen om udvælgelsesprøven, hvorefter der ikke må besiddes et eksamensbevis på universitsniveau. Anbringendet, hvorved lovligheden af denne betingelse anfægtes, er direkte forbundet med begrundelsen i den anfægtede afgørelse. Dette var, hvad Retten fastslog i dommens præmis 29.

40. Følgelig stemmer dommen overens med linjen i Domstolens praksis, som den udtrykkeligt bygger på, og som den har fortolket korrekt. Herefter kan jeg ikke se nogen tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.

II — Er Rettens afgørelse en kilde til »administrativ usikkerhed«?

41. Ifølge Kommissionen har Rettens afgørelse den virkning, at de i meddelelsen om udvælgelsesprøven fastlagte betingelser kan anfægtes over et ubegrænset tidsrum, selv om disse er klare og ikke giver anledning til fortolkning.

42. Dette anbringende fordrer kun en kort kommentar.

43. Der finder ikke en ubegrænset forlængelse sted for så vidt angår fristen for indbringelse af annullationssøgsmål af den simple grund, at der i den foreliggende sag ikke er tale om et annullationssøgsmål.

44. Uanvendelighedsindsigelsen og annullationssøgsmål må ikke forveksles, da de ikke

35 — Den appellerede doms præmis 27.

har samme virkninger. »Forordningen annulleres ikke erga omnes. Den erklæres uanvendelig i det omfang, den er blevet konkretiseret i den individuelle afgørelse. En sådan afgørelse har alene retsvirkning mellem parterne og anfægter ikke selve eksistensen af forordningen« [36]. En uanvendelighedsindsigelse indebærer således en ganske begrænset anfægtelse af forordningen.

45. Herudover kan de klare bestemmelser i meddelelsen om udvælgelsesprøven alene diskuteres, for så vidt som de har en direkte forbindelse med begrundelsen i den individuelle afgørelse om ikke at give adgang til udvælgelsesprøven.

III — Bliver den i vedtægten fastlagte søgsmålsfrist »forlænget i urimelig grad«?

46. Jeg har allerede ovenfor givet en besvarelse angående dette tredje anbringende [37], der ikke giver anledning til yderligere uddybning.

47. Jeg skal følgelig foreslå, at den appellerede dom stadfæstes.

48. Domstolens dom vil ikke afslutte sagen i procesreglementets artikel 69's forstand. Det er derfor ufornødent at træffe afgørelse om sagens omkostninger, hvorfor afgørelsen herom kan udsættes.

36 — R. Joliet: *Le droit institutionnel des Communautés européennes — Le contentieux*, 1981, s. 137.

37 — Jf. ovenstående punkt 43.